

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **Obec Kozlov**
sídlem Kozlov 68, 588 21 Velký Beranov
zastoupená advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou
sídlem Dvořákova 5, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, IČO: 48460915
sídlem Žižkova 93, 586 01 Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Oldřichem Chudobou
sídlem Při Trati 1084/12, 141 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. KUJI 27549/2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. KUJI 27549/2020, se ve výrocích I., V. a VII. **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to k rukám advokátky žalobce JUDr. Boženy Zmátlové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval o návrhu žalobce na určení vlastnického práva a vydání majetku z titulu vypořádání majetkových práv z ukončeného členství žalobce ve svazku obcí (který je v této věci osobou zúčastněnou na řízení). Tento spor byl kvalifikován jako spor z veřejnoprávní smlouvy (zakladatelské smlouvy žalobce) dle § 169 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výrokem I. žalovaný zamítl návrh žalobce na stanovení povinnosti osobě zúčastněné na řízení předat žalobci majetek specifikovaný v návrhu smlouvy ze dne 27. 1. 2015. Výrokem II. žalovaný řízení zastavil v části návrhu žalobce na stanovení povinnosti osobě zúčastněné na řízení předat žalobci vodojem VDJ Kozlov 250 m³. Výrokem III. žalovaný zamítl návrh žalobce na určení vlastnického práva k majetku specifikovanému ve výroku I. Výrokem IV. žalovaný řízení zastavil v části návrhu žalobce na určení vlastnického práva k vodojemu VDJ Kozlov 250 m³. Výrokem V. žalovaný zamítl návrh žalobce na stanovení povinnosti osobě zúčastněné na řízení vydat žalobci originály majetkové a provozní evidence majetku uvedeného ve výroku I. Výrokem VI. žalovaný řízení zastavil v části návrhu žalobce na stanovení povinnosti osobě zúčastněné na řízení vydat žalobci originály majetkové a provozní evidence majetku uvedeného ve výroku II. A nakonec výrokem VII. žalovaný uložil žalobci povinnost nahradit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši 47 820 Kč

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ve výrocích I., III., V. a VII. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce v podané žalobě předně namítá, že dne 17. 7. 2018 podal návrh na zahájení sporného řízení, o němž žalovaný dne 30. 4. 2019 rozhodl rozhodnutím č. j. KUJI 34259/2019, sp. zn. OOSČ 586/2018 OOSC/26, přičemž nevypořádal celý předmět řízení, protože žalobce podal 1. 7. 2019 návrh na rozhodnutí o zbývajících částech majetku. Žalobce argumentuje, že žalovanému v zahájení „druhého“ sporného správního řízení bránila překážka věci zahájené, o čemž svědčí i osvobození žalobce od poplatkové povinnosti, a žalovaný měl tak namísto toho vést jediné sporné správní řízení pod sp. zn. OOSČ 586/2018. Žalobce dále namítá, že žalovaný dospěl k názoru, že vlastnické právo k předmětnému majetku náleží osobě zúčastněné na řízení, přestože v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání v jiném sporném správním řízení (vedeném pod sp. zn. OOSČ 300/2018) ohledně stejného právního sporu mezi jinou obcí a osobou zúčastněnou na řízení rozhodl ve prospěch jiné obce. Skutečnost, že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení nebyla uzavřena smlouva o převodu investování, podle žalobce nemůže mít vliv na správnost jeho závěru, že předmětný majetek je v jeho vlastnictví, protože nemůže být promlčen ani nárok na vydání tohoto majetku. Konečně žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

5. V replice k vyjádření žalovaného i v doplňujícím podání ze dne 21. 2. 2024 žalobce setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž zdůrazňuje svůj nesouhlas s názorem žalovaného, že by vlastnické právo k předmětnému majetku mělo náležet osobě zúčastněné na řízení.

IV. Předchozí soudní řízení

6. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 30. 4. 2024, č. j. 29 A 50/2020–197, kterým zrušil výroky I., III., V. a VII napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
7. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 50/2020-197 zrušil rozsudkem ze dne 20. 8. 2024, č. j. 10 As 102/2024-74 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se v citovaném rozsudku vůbec nezabýval první spornou otázkou celého sporu – otázkou určení vlastnického práva k nyní spornému vodohospodářskému majetku. Rozsudek krajského soudu je tak zčásti nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud proto závázal krajský soud, aby přezkoumal správnost právního názoru žalovaného, že vlastnické právo ke spornému vodohospodářskému majetku náleží osobě zúčastněné na řízení. Pokud by totiž krajský soud dospěl k závěru opačnému, tj. že sporný majetek vlastní žalobce, patrně by totiž bylo nadbytečné vůbec se zabývat otázkou promlčení nároků žalobce na vydání tohoto majetku. Až následně tedy bude krajský soud schopen přijmout závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se sporné otázky promlčení. Ve vymezení věci přitom Nejvyšší správní soud v závorce poznamenal, že majetek specifikovaný v návrhu smlouvy ze dne 27. 1. 2015 byl vybudován vlastní činností svazku.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud se v intencích žalobních bodů a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 102/2024-74 opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je ve výroci I., V. a VII. nezákonné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Naopak dříve zrušený výrok III. napadeného rozhodnutí dle krajského soudu z hlediska zákonnosti po opětovném přezkumu již ob stojí.

V. A) Zahájení řízení

9. Předtím než krajský soud přistoupí k přezkumu samotného napadeného rozhodnutí, musí posoudit, zda žalovaný postupoval procesně správně, když o návrhu žalobce vedl separátní sporné řízení pod sp. zn. OOSČ 544/2019 OOSC/22.
10. Dle § 48 odst. 2 správního řádu platí, že „*přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou*“.
11. Krajský soud ze správního spisu zjistil následující. Dne 17. 7. 2018 žalobce podal k žalovanému návrh na vyklizení a předání vodohospodářského majetku a o určení vlastnického práva. Žalobce ve svém návrhu specifikoval vodohospodářský majetek tak, jak byl popsán ve smlouvách s osobou zúčastněnou na řízení, na straně 7 návrhu žalobce pak uvedl, že „[d]ále *ke upřesnění vodohospodářského majetku, které je povinen odpůrce navrhovateli vydat, uvádí navrhovatel evidenci tak, jak jí použil odpůrce ve svém návrhu smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání ze dne 27. 1. 2015 (dále „návrh smlouvy“)*“. Žalobce následně uvedl tři položky, a to dvě odbočení vodovodního řádu s inventarizačními čísly MSJV6052350 a MSJV6053960; a jedno potrubí (inventarizační číslo MSJV6052350). V závěrečném petitu svého návrhu však žalobce nespecifikoval, zda se ohledně těchto

majetků u žalovaného něčeho domáhá. O návrhu rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2019, č. j. 34259/2019, OOSČ 586/2018 OOSC/26, přičemž o výše uvedeném majetku nijak nerozhodl. Žalobce proto dne 1. 7. 2019 podal k žalovanému podání, označené jako „*Návrh na vydání rozhodnutí o zbývajících částech návrhu na zahájení řízení sporného podaného navrhovatele dne 17. 7. 2018*“. Žalovaný zahájil sporné správní řízení pod sp. zn. OOSČ 544/2019, přičemž upustil od vybrání správního poplatku, a rozhodl o návrhu v napadeném rozhodnutí.

12. Dle § 141 odst. 2 správního řádu se sporné řízení zahajuje na návrh. I když správní orgán není formulací návrhu vázán, obsahově musí výrok rozhodnutí odpovídat tomu, čeho se navrhovatel domáhal (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2019, č. j. 29 A 53/2013-795 či Vedral J. *Správní řád. Komentář*. II. vyd., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 1089). „*Návrh musí splňovat náležitosti podle § 45, především specifikaci sporné otázky a čeho se navrhovatel v řízení domáhá, tj. petit návrhu, neboť o něm správní orgán meritorně rozhoduje (odstavec 7)*“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck. s. 877).
13. Žalobní námitka je nedůvodná. Sporné správní řízení je ovládáno dispoziční zásadou, která se zřetelně projevuje v právu navrhovatele určovat, o čem má správní orgán rozhodovat. Byť tedy žalobce v posuzovaném případě ve svém návrhu ze dne 17. 7. 2018 zmínil určitý majetek, neznamena to, že by za něj měl žalovaný domýšlet, zda o tomto majetku má vůbec rozhodovat, a jakým způsobem. Žalobce (navíc zastoupen právním profesionálem) byl odpovědný za dostatečně určitou specifikaci petitu svého návrhu, kterým vymezil předmět řízení co do rozsahu vypořádávaného vodohospodářského majetku. Žalovaný nerozhodl v rozporu se zásadou *rei iudicatae*, neboť předmět řízení napadeného rozhodnutí byl v petitu návrhu žalobce vymezen jiným způsobem.
14. Krajský soud poznamenává, že žalovaný nebyl oprávněn osvobodit žalobce od zaplacení správního poplatku. Podle § 8 odst. 5 zákona č. 634/2004 Sb. o správních poplatcích, v rozhodném znění, se sice správní úřad (orgán) zmocňuje ke zvýšení či snížení poplatku nebo k upuštění od jeho vybrání, vždy však *v rozsahu stanoveném v sazebníku* (příloha zákona o správních poplatcích). V položce 25a sazebníku je upravena poplatková povinnost pro zahájení sporného správního řízení. Uvedená položka sazebníku však žádným způsobem neurčuje rozsah zmocnění správního orgánu pro nakládání s výší poplatku, či dokonce pro upuštění od jeho vybrání (na rozdíl například od konzulárních poplatků – část XII sazebníku). Toto pochybení však podle krajského soudu nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, neboť jím nebylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce.

V. B) Vlastnickým právem ke spornému vodohospodářskému majetku disponuje osoba zúčastněná na řízení

15. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 102/2024-76 krajský soud nyní přezkoumá závěr žalovaného, že vlastnické právo k majetku specifikovanému v návrhu smlouvy ze dne 27. 1. 2015 náleží osobě zúčastněné na řízení. Žalovaný k tomuto závěru dospěl z následujících důvodů.
16. Žalovaný má zaprvé za to, že na tento majetek dopadá čl. 12.6 Stanov, a to i přesto, že tento článek výslovně neuvádí, že normuje i majetek nabytý vlastní činností svazku. Opačný výklad by byl podle žalovaného formalistický, nezohledňující úmysl stran a praxi mezi nimi zavedenou. Zadruhé není podle žalovaného sporné, že vybudování majetku financoval svazek, což dokládají příslušné smlouvy o dílo. Svazek použil prostředky určené na obnovu a rozvoj vodohospodářského majetku (čl. 11 Stanov). Zatřetí žalovaný zmínil, že na rozdíl od jiných obdobných případů (např. vystoupení obce Luka nad Jihlavou ze svazku) nebyla

v posuzované věci mezi žalobcem a svazkem uzavřena smlouva o převodu investorství, reagující na § 38 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, který zapověděl vkládat majetek ve vlastnictví obcí do dobrovolných svazků obcí.

17. Žalovaný proto uzavřel, že majetek vybudovaný v roce 1999 je možné zařadit pod čl. 8.4 písm. a) poslední odrážka Stanov, a majetek vybudovaný v roce 2005 pod čl. 8.4 písm. b) Stanov. U tohoto majetku se tedy po vystoupení ze svazku žalobce nestal vlastníkem (vlastně jím nikdy doposud nebyl), vlastníkem zůstal (a vždy byl) svazek. I u majetku získaného vlastní činností svazku (tedy pouze u tzv. místního infrastrukturního majetku, což tento konkrétní majetek podle žalovaného nesporně byl), měl však svazek povinnost tento majetek v souladu s čl. 12.6 Stanov převést na žalobce, a to nejpozději ve lhůtě presumované Stanovami k uzavření smluv o majetkovém a finančním vypořádání, tj. do 1 měsíce (a zároveň by byla vystoupivší obec povinna vypořádat finanční částku zaplacenou nad její podíl investičních prostředků, což však tomto případě nenastalo). Převodem majetku by na žalobce přešlo i vlastnické právo. Žalovaný svoji pravomoc vztáhl pouze na věci, ve kterých je nárok opřen o veřejnoprávní smlouvu. Jelikož však podle něj z veřejnoprávní smlouvy není možné dovodit automatický přechod vlastnického práva ze svazku na žalobce, a současně žalobce a svazek neuzavřeli smlouvu o majetkovém vypořádání, nemohl žalovaný rozhodnout jinak než návrh žalobce na vydání majetku zamítnout.
18. Žalobce s uvedenou argumentací nesouhlasí, neboť je v rozporu s rozhodovací praxí žalovaného v obdobných věcech (vystoupení obce Luka nad Jihlavou ze svazku), kdy žalovaný dovodil, že majetek, který byl vybudován svazkem z prostředků určených obci, je ve vlastnictví vystoupivší obce. Na věci podle žalobce nic nemění ani to, že mezi žalobcem a svazkem v posuzované věci nebyla uzavřena žádná „zvláštní“ smlouva o převodu investorství. Vlastníkem majetku je žalobce, neboť majetek byl pořízen z členských příspěvků žalobce na území žalobce, žalobce přirovnává proto jednání svazku k příkazní smlouvě. Stanovy v čl. 12.6 jasně vymezují, který majetek zůstane po vystoupení obce ze svazku jako společný a nedělitelný, a je dále vymezen v příloze č. 2 Stanov, předmětný majetek přitom nespadá do této kategorie.
19. Krajský soud zdůrazňuje, že vlastnictví ke spornému vodohospodářskému majetku (resp. otázku titulu, od něhož je vlastnické právo odvozováno) je nutno vykládat v souladu se Stanovami a s právní úpravou § 38 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb., dle níž *„svazek obcí hospodaří s majetkem, který ze svého vlastního majetku vložily do svazku obcí jeho členské obce podle stanov svazku obcí, a dále s majetkem, který získal svou vlastní činností“*. V nyní projednávané věci je tak podle krajského soudu třeba určit, zda sporný majetek svazek vybudoval „vlastní činností“, či zda jde o majetek, který svazek sice vybudoval, ale stále se jednalo „pouze“ o majetek vložený do jeho hospodaření, zůstávající ve vlastnictví žalobce. Krajský soud má za to, že § 38 zákona č. 250/2000 Sb. umožňuje, aby svazky obcí vlastnily majetek, tj. majetek získaný vlastní činností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 363/2020-48, bod [18]). Zároveň je jisté možné, aby jiné subjekty na svazek obcí převedly vlastnické právo (avšak stále v souladu s § 38 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb.).
20. Krajský soud zmíní relevantní ustanovení Stanov přijatých svazkem dne 11. 12. 2001 ve znění dodatku č. 1 schváleného dne 11. 5. 2004 a dodatku č. 2 ze dne 2. 1. 2007. Klíčovými jsou zejména ustanovení, která stanoví jednotlivé kategorie majetku, s nímž svazek hospodaří (čl. 8.4 a 8.5), a dále ustanovení obsahující pravidla pro zdroje příjmů svazku (čl. 9.7 až 9.9), hospodaření (čl. 11.1) i vypořádání majetku po vystoupení obce ze svazku (čl. 12.6 a 12.7).

21. Dle čl. 3.3 písm. a) patří mezi hlavní činnosti svazku „*zavádění, rozšiřování a zdokonalování vodohospodářských zařízení a trubních sítí*“. Dle písm. b) tohoto článku pak mezi vedlejší činnosti svazku patří „*zajištění obnovy ČOV, vodovodů a kanalizací, zdrojem budou veškeré výnosy ze všech aktivit svazku. O využití prostředků rozhoduje valná hromada svazku*“.
22. Podle čl. 8.4 platí: „*Svazek vede odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:*
- a) majetek nabytý do vlastnictví do 31. 12. 2000:*
 - majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
 - majetek získaný na základě převodů podle zák.č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
 - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích ve znění pozdějších předpisů
 - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
 - majetek nabytý vlastní činností
 - b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)*
 - c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.*
 - d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:*
 - *společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizován způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.*
 - *místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci*“.
23. Podle čl. 8.5 pak platí následující: „*Svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyt a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.*“
24. Podle čl. 9.1 je svazek samostatným právním subjektem, samostatně hospodařícím na svůj účet a nesoucím právní a majetkovou odpovědnost za svou činnost. Hospodaření svazku upravuje zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.
25. Podle čl. 9.7 svazek zajišťuje a sdružuje finanční prostředky pro obnovu a rozvoj vodovodů, kanalizací a ČOV obcí, které jsou jeho členy. Zdrojem těchto prostředků jsou zejména: členské příspěvky sdružených obcí, nájemné dle smlouvy s provozovatelem vodovodů a kanalizací, státní a jiné dotace, dotace a dary právnických a fyzických osob, úroky z vkladů na účtech svazku, nájemné a ostatní výnosy z hospodaření s majetkem svazku a majetkem obcí, ke kterému obce převedly právo hospodaření, případné další příjmy.

26. Podle čl. 9.8 je použití finančních prostředků stanoveno rozpočtem svazku, schváleným na příslušný rok valnou hromadou. V rozpočtu je zahrnuto použití finančních prostředků na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací, nezbytné provozní náklady svazku, mzdy zaměstnanců a odměny funkcionářů svazku.
27. Podle čl. 9.9 požadavky na poskytnutí finančních prostředků na obnovu a rozvoj a investiční výstavbu vodovodního a kanalizačního zařízení předkládají obce a smluvní provozovatel do 30.10. pro rok následující. Finanční prostředky, které svazek získá, se po odečtení nezbytných provozních nákladů svazku, zpravidla rozdělí na obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních zařízení v jednotlivých obcích svazku, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvaluje valná hromada.
28. Podle čl. 11.1 svazek hospodáří s vyrovnaným účtem, kdy jsou veškeré získané finanční prostředky po odpočtu nezbytných nákladů na provoz svazku, použity na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací v členských obcích. Svazek nevytváří zisk.
29. Podle čl. 12.6 „[v]ystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném, majetek vybudovaný svazkem z podílu obce na nájemném ze svazku či z vlastního rozpočtu obce a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.“
30. Podle čl. 12.7 „[u] místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.“
31. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k vybudování majetku specifikovaného jako „Kozlov – prodloužení vod. řadu“ (inventurní číslo MSJV 6052350) uzavřel svazek smlouvu o dílo ze dne 1. 6. 1999 (č. 1. správního spisu 123 až 125). Z této smlouvy o dílo vyplývá, že svazek dílo převzal od objednatele, a tím k němu nabyl vlastnické právo dle § 554 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník. Informaci o vybudování majetku specifikovaného jako „KOZLOV-odbočení vod. řadu“ (inventurní číslo MSJV 6053960) poskytují jednotlivé protokoly o zařazení dlouhodobého majetku a daňové doklady mezi svazkem a společností VAS, as. (č. 1. správního spisu 117 až 122). Z těchto dokladů je krajskému soudu patrné, že konkrétní technická zhodnocení vodovodního řadu provedla společnost VAS, as. pro svazek. Ze správního spisu přitom nevyplývá žádná indicie o tom, že by se žalobce na technickém zhodnocení jakkoliv podílel. Krajský soud má naopak za to, že v daném případě jde o typický projev vlastní činnosti svazku. Jednotlivá odbočení totiž pravděpodobně svazek zajišťoval pro připojení nových odběratelů vody. V technickém popisu v protokolech je vždy uvedeno stavení, do něž svazek zajišťoval další odbočení vodovodního řadu, většinou se jednalo o novostavby.
32. Svazek financoval budování majetku z vlastních finančních prostředků (čl. 9.7 Stanov), přičemž jak příhodně uvedl žalovaný, výše nákladů na budování ani v jednom případně

nepřesáhla poměrnou výši investičních finančních prostředků příslušících na obnovu a rozvoj majetku na území žalobce. Svazek tak ani po žalobci nepožaduje finanční vypořádání dle čl. 12.7 Stanov. Nelze souhlasit s žalobcem, že byl tento majetek vybudován z finančních prostředků náležejících žalobci. Zdrojem těchto prostředků byly sice (mimo jiné) členské příspěvky žalobce, svazek s nimi ale hospodařil na svůj účet a právně za svoji činnost odpovídal. Rozdělení a použití finančních prostředků schvalovala valná hromada svazku, v níž měl žalobce ostatně svého zástupce. Jednou z hlavních činností svazku bylo rozšiřování vodohospodářských zařízení a trubních sítí (čl. 3.33 Stanov), k čemuž sloužily právě členské příspěvky všech členských obcí svazku (podpůrně srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 363/2020-48, body [19, 20]).

33. Krajský soud dále nesouhlasí s názorem žalobce, že by absence smluv o převodu investorství neměla na posouzení věci žádný vliv. Právě naopak. Závěry rozhodovací praxe žalovaného ohledně majetkového vypořádání vystoupení obce Luka nad Jihlavou ze svazku (rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJI 53597/2019) soudy přezkoumaly, přičemž obsah smluv o převodu investorství byl pro tento přezkum stěžejní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2023, č. j. 8 As 224/2021–182, bod [51] a navazující rozsudek krajského soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 31 A 120/2019-480, body [59, 62, 64]). Pokud obec uzavřela se svazkem smlouvu o převodu investorství za účelem vybudování vodohospodářského majetku, tak tento majetek zůstal ve vlastnictví obce, nikoliv svazku, neboť se smluvní strany dohodly, že svazek pro obec zajistí realizaci konkrétní stavby, jež bude následně vložena do majetkového podílu v žalobci. To se však v nyní řešené věci nestalo. Tvrzení žalobce, že úmysl a vůle svazku byla totožná, jako by byly smlouvy o převodu investorství s žalobcem uzavřeny, tak právě pro absenci takových smluvních ujednání zůstávají neprokázány.
34. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že sporný majetek vybudoval svazek vlastní činností a spadá proto pod kategorie majetku ve vlastnictví svazku dle čl. 8.4 písm. a) poslední odrážka Stanov (v případě majetku vybudovaného do 31. 12. 2000) a dle čl. 8.4 písm. b) Stanov (v případě majetku vybudovaného po 31. 12. 2000). Svazek budováním tohoto majetku plnil svoji hlavní činnost dle Stanov, vlastnické právo k němu nabyl originárně vytvořením a převzetím těchto děl od zhotovitele. Zákon č. 250/2000 Sb. přitom nezapovídá, aby svazek vlastní činností nabyl vlastnické právo k majetku odlišnému od majetku, s nímž jen hospodaří.
35. Zároveň krajský soud reaguje na žalobcovo tvrzení, že by mu vůči spornému majetku nevznikl nárok na převedení vlastnického práva k němu dle čl. 12.6 Stanov. Tento článek uvádí, že svazek je povinen „vrátit“ (ve smyslu převodu vlastnického práva) *majetek vybudovaný svazkem z podílu obce na nájemném ze svazku či z vlastního rozpočtu obce a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním*. Žalovaný to taktéž jasně zmínil v napadeném rozhodnutí. Obavy žalobce, že by snad sporný majetek spadl pod společné zařízení vodovodů a kanalizací, jenž zůstává ve vlastnictví svazku, tak jsou neopodstatněné. Ani svazek sporný majetek za společné zařízení vodovodů a kanalizací nepovažoval.
36. První žalobní námitka je nedůvodná. Co do výroku III. napadeného rozhodnutí proto krajský soud shledává napadené rozhodnutí zákonným.

V. C) Nepřezkoumatelnost

37. Krajský soud se dále zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004,

č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

38. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Krajský soud poukazuje na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006–76).
39. Krajský soud má za to, že žalovaný v projednávané věci požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí do značné míry nedostál. Jak krajský soud uvedl výše, žalovaný sice správně posoudil, že vlastnické právo ke spornému majetku náleží svazku. Žalovaný taktéž správně uzavřel, že Stanovy jako jediný možný prostředek pro převod vlastnického práva předpokládají dohodu stran. Tento závěr byl potvrzen judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2023, č.j. 6 As 269/2021-47, bod 30). K takové dohodě mezi žalobcem a svazkem nedošlo. Dle čl. 12.4 písm. a) Stanov musí být Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství.
40. Žalovaný se k námitce svazku proto zabýval otázkou promlčení nároků žalobce na vydání vodohospodářského majetku, přičemž dospěl k závěru, že nárok žalobce na vydání vodohospodářského majetku byl promlčen, pročez jej zamítl. Odůvodnění tohoto závěru sice obsahuje důvod, proč k promlčení nároku došlo, avšak bez předestření jakékoliv argumentace či logické úvahy, jež by krajský soud mohl následně podrobit přezkumu. Žalovaný nejprve vyjmenoval jednotlivé varianty, podle nichž mohla být dle jeho názoru posuzována otázka promlčení nároku plynoucího z veřejnoprávní smlouvy. Následně uvedl, že „[t]yto a mnohé další otázky bude muset orgán, který bude toto rozhodnutí přezkoumávat (ať již ministerstvo či správní nebo občanské soudy), posoudit a zodpovědět. Krajský úřad cítí velkou nejistotu ve svém rozhodování, **přesto se nakonec rozhodl posoudit tento nárok (tuto větu ze Stanov) jako závazek odpůrce uzavřít kvazi darovací smlouvu, kdy by měl odpůrce zmiňovaný majetek převést (darovat) vystoupivší obci.** Z tohoto důvodu se dle krajského úřadu jedná o závazkové právo, které se promlčuje v obecné tříleté lhůtě. Vznesený nárok jako takový je proto dle názoru krajského úřadu promlčen“ (zvýrazněno krajským soudem).
41. K závěru, že odpůrce a žalobce uzavřeli „kvazi darovací smlouvu“ žalovaný dospívá bez jakéhokoliv odůvodnění, přičemž na tomto závěru stojí žalobou napadené výroky jeho rozhodnutí. Ve výčtu možných variant řešení nastolené právní otázky žalovaný tuto možnost ani nezminil. Žalovaný svůj závěr tedy ničím argumentačně nepodložil. Potom ale krajskému soudu nezbývá než konstatovat, že žalovaný nedostál své povinnosti jako rozhodujícího správního orgánu, oprávněného autoritativně upravovat práva a povinnosti mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, v napadeném rozhodnutí uvést důvody pro jeho výroky (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Se závěrem krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se ostatně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku č. j. 10 As 102/2024-74 [bod 32].

42. Z toho důvodu krajský soud zrušil pro nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí žalovaného v části, ve které zamítl návrhy žalobce na vydání sporného vodohospodářského majetku a dokumentace k němu příslušící (výroky I. a V.). Výrok VII. napadeného rozhodnutí o nákladech správního řízení krajský soud zrušil jako akcesorický k meritorním výrokům.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud proto z výše uvedených důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí ve výrocích I., V. a VII. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s., a proto neprováděl ve věci ani žádné dokazování.
45. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
46. Odměna zástupce (advokátky) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, naopak replika a další podání žalobce – vyjádření ke kasační stížnosti soud neshledal za účelně vynaložený úkon, s ohledem na absenci jejich relevance pro daný právní názor krajského, resp. Nejvyššího správního soudu - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č.j. 7 Afs 56/2010-59) ve výši 2 × 3 100 Kč a dva režijní paušály ve výši 2 × 300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
47. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. října 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

